

Учітесь,
читайте,
І чужого
научайтесь,
Й свого
не цурайтесь.

Т.Шевченко

У номері:

“Козацькій
республіці” -
11 років	1
З історії школи	2
День Великої
Перемоги	3
Свято
прощання зі
школою	4

ДРУЖН@ 7я

Газета дитячо-юнацької організації “Козацька республіка”
та педагогічного колективу
Прилуцької загальноосвітньої школи I-III ступенів № 7

№ 9

Травень 2014

Останній дзвоник — незабутнє свято!

Дорогі учні!

Шановні вчителі та батьки!

У травні, коли розквітають яскраві квіти й дзвенить пташиний спів, теплий весняний вітер приносить до нас свято Останнього дзвоника, свято прощання зі школою! Для багатьох школярів воно сповіщає про чудовий відпочинок на канікулах, сповнений яскравих вражень. Тож бажаю всім гарно відпочити, набратися духовних та фізичних сил перед початком нового етапу навчання.

А випускники залишають позаду шкільні роки — найбільш безтурботну та щасливу пору життя, сповнену мрій, сміливих планів. Вони сприймають останній шкільний дзвоник як початок дороги в нове, доросле, самостійне життя. Бажаю вам упевненості у власних силах, невичерпного завзяття та здійснення всіх мрій. Нехай відлуння останнього дзвоника для Вас, дорогі

випускники, залишиться спогадом про безтурботне, щасливе дитинство, а обраний Вами шлях у доросле життя буде сповнений тільки успіхів, добрих вчинків та яскравих подій!

По-особливому урочистий цей день і для батьків, дідусів та бабусь. Вони проходять роки шкільного життя разом з вами, дорогі діти, радіють успіхам, переймаються невдачами. Цінуйте їхню любов і підтримку.

Глибоко вдячний усім педагогам! Ви вклали у своїх вихованців і душу, і серце, і знання! Своєю любов'ю та невтомною працею допомагали пізнавати світ, прищеплювали найвищі моральні цінності.

Щастя всім, добра, міцного здоров'я та успіхів!

**Володимир Зуб,
директор школи**

Останній дзвоник школи — перший дзвоник дорослого життя. Г.Агацарський

З історії школи

Учителі школи — ветерани Великої Вітчизняної війни

Ганжа Микола Митрофанович. У 1940 році призваний до лав Радянської Армії на строкову службу. Служив на кордоні в місті Перемишль, де і застала війна. У 1941 році поранений. Після одужання переведений на Кавказ. Під час боїв за Сталінград отримав звання офіцера. З боями дійшов до Кенінгсбергу. Війну закінчив у Маньчжурії, а через місяць відправлений на Схід, де йшла війна з Японією. Після війни переїхав до Прилук. 5 років був завучем школи № 8. Останні 20 років – директор середньої школи № 7. Нагороджений орденами Леніна, Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ст. та ін. нагородами.

Котолов Леонід Григорович. Службу проходив у складі 18 Повітряної армії дальньої дії. 823-й авіаційний полк брав участь у військових операціях на Курській дузі, на Україні, в Білорусії, Угорщині, Польщі, Берліні. За мужність і героїзм нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни, багатьма медалями. Після війни працював викладачем фізкультури та початкової військової підготовки в школах № 4 та 7. 17 років очолював міський комітет з фізкультури та спорту. Нагороджений медаллю “За трудову доблесть”.

Фастей Григорій Іванович. З перших днів війни потрапив на фронт, був поранений. За хоробрість, мужність і відвагу нагороджений орденами Вітчизняної війни I та II ступенів, кількома медалями “За відвагу”. Після закінчення війни викладав історію. Паралельно закінчив інститут іноземних мов, після чого працював учителем німецької мови в нашій школі.

Соляник Олексій Федорович. Студентом був призваний до лав Радянської Армії якраз на початку війни. Потрапив в ото-

чення, потім – полон. Був звільнений американськими військами й продовжив воювати. Після війни викладав математику в школах №№1, 8, а потім - № 7, де і пропрацював до пенсії.

Кізім Олексій Сергійович. На фронт потрапив у 28 років. Проїшов усю війну. День Перемоги застав Олексія Сергійовича у Мінському військовому окрузі. Після війни закінчив Полтавський педагогічний інститут, де навчався на факультеті історії. Від природи мав гарні здібності до малювання, а тому довгий час працював учителем малювання та історії в середній школі №7. Олексій Федорович Кізім мав 15 нагород, але найціннішою вважав орден Вітчизняної війни II ст.

Новак Марія Семенівна. У лютому 1942 року пішла в партизанський загін Федорова, виконувала обов'язки секретаря. Виконуючи різні завдання командира, довго перебувала в окупованому селі, працювала в паспортному столі. Після війни вийшла заміж і переїхала до Прилук. Працювала вчителем та секретарем у школі № 3, а потім переведена до середньої школи № 7, де пропрацювала до пенсії. Марія Семенівна Новак нагороджена великою кількістю бойових та трудових нагород.

Назарина Зінаїда Петрівна. У 1941 році пішла добровольцем на фронт. Працювала у військовому шпиталі. У 1944 році разом із чоловіком переїхала в Україну в м. Прилуки. Довгий час працювала медичною сестрою в нашій школі. Зінаїда Петрівна Назарина – відмінник санітарної служби, заслужений донор. Нагороджена орденами Вітчизняної війни та “За мужність”, медаллю “За оборону Ленінграда”, медаллю Жукова та багатьма іншими.

*Лариса Коломійченко,
педагог-організатор*

Після війни завжди мир буває. Українське прислів'я

9 Травня — День Перемоги

Мир, який Ви для нас принесли

У кожному селі й місті жителі України віддають данину пам'яті полеглим воїнам, вшановують живих учасників Великої Вітчизняної війни. Не залишились осторонь і діти нашої школи.

Напередодні святкування Дня Перемоги учні 4-А класу почали роботу над проектом «Мир, який Ви для нас принесли». Ідея проекту виникла після відвідування Парку Слави та зустрічі з прадідусями учнів нашого класу

Разом із міською дитячою бібліотекою розробили план. Спочатку діти створювали власні малюнки на тему війни й миру, часто поєднуючи минуле й сучасність у одній роботі, а потім захищали їх.

На другому етапі проекту кожна дитина виконала малюнок у техніці розмальовки. Всі

роботи зібрали в одну велику книгу-саморобку та вручили нашим ветеранам до Свята Перемоги.

З трепетом у серці йшли діти до міської ради на зустріч з представниками ветеранської ради м. Прилуки. Голова ради ветеранів Г.С.Хотін висловив вдячність за таку цікаву й незвичайну увагу до ветеранів нашого міста. Очі дітей сяяли інтересом, розумінням та увагою.

Працюючи над реалізацією проекту, діти відчували радість від участі у добрій справі та отримали багато позитивних емоцій. Ми зробили посильну й дуже потрібну справу для вшанування ветеранів нашого міста.

**Ольга Бойко,
класний керівник 4-А класу**

Один рядок із Книги пам'яті

Багато людських життів забрала в минулому столітті Велика Вітчизняна війна. Розбила сім'ї, осиротила дітей, залишила навіки сумувати батьків, чиї діти не повернулися з фронту. Не дочекалася з фронту свого татуся й моя прабабуся Пелагея Яківна. Пропав без вісті – такий вирок винесла війна. Але сім'я не вірила, що він загинув, всі його продовжували чекати. Чекала його дружина Олена – прабабуся моєї мами, чекали його діти Поля та Федір. Чекали на будь-яку вісточку... Вісточки не було, а надія з кожним повоєнним роком танула й танула. Прабабуся Поля часто розказувала про свого тата, маму, про своє дитинство. Ці розповіді можна було слухати – не переслухати. Дідусь Яків так і не повернувся з фронту. Але в нашій пам'яті він живий. І буде жити, доки

будуть жити його нащадки. А ще він живе в пам'яті свої земляків. Років з десять мама віднайшла його прізвище в Книзі пам'яті Чернігівщини. В цій книзі запис про нього – всього одним рядком, але скільки трепету і хвилювання він викликав у нашій сім'ї. Прабабуся Поля після цього часто перепитувала, що саме там записано. І кожен раз ми їй розповідали одне й те саме, але вона готова була слухати це безкінечно. І всі знову й знову відтворювали у своїй пам'яті події минулих років, і так від цього ставало на душі добре і затишно. Для цього людині й дається пам'ять, щоб пам'ятати, згадувати, дякувати їм за наше мирне сьогоднішня...

Скоро День Перемоги. Я нарву вдома найкрасивіших тюльпанів і віднесу їм – нашим дорогим бабусям й дідусям.

Катерина Страхова, учениця 4-А класу

Війна людей їсть, кров'ю запиває. Українське прислів'я

Свято прощання зі школою

Остання мелодія дитинства

Востаннє пролунала музика нашого дитинства... Наш останній дзвоник. Рідна мелодія огорнула своїм теплом і ніжністю. І маленькі кришталеві краплинки зрадливо побігли по щоці.

Ми востаннє переступили шкільний поріг. Час уже забрав одинадцять років нашого безтурботного життя, але в пам'яті неодмінно залишаться спогади про рідну школу — місце, куди нас малятами привели батьки. Тут ми навчилися допомагати, любити й дякувати, тут ми знайшли справжню дружбу, відчули радість перших польотів і смуток перших падінь. Від імені всього 11-А класу хочу висловити щиру подяку нашим шкільним батькам, духовним наставникам і всім учителям. Усю нашу вдячність якнайкраще передають поетичні рядки:

У слові вчитель все життя і мрії,
Політ душі і веселковий цвіт.
Найкращі помисли, свята любов, надії.
І вчитель сам — це неповторний світ.
Він все життя з відкритою душею
Йде до людей, щоб світло донести.
Учитель сяє для усіх зорею
І відкриває їм нові світи.
Ви працею повагу заслужили,
Турботою і вірою в життя.
Ви людські долі світлими робили
І відкривали їм щасливе майбуття.
Вас завжди будуть люди пам'ятати,
Допоки й віку, за любов святу,
Бо кожному з них є про що згадати:
І щире слово, й вашу доброту.
Спасибі всім і кожному окремо
За дні важкі і ніченьки без сну.
Сьогодні ми любов свою несемо.
В останній раз даруємо весну.

*Ганна Таранець,
випускниця 11-А класу*

Свято Останнього дзвоника — це ...

Своєрідне підведення підсумків наполегливої роботи протягом усього навчального року. А ще прощання з моїми любимими одинадцятикласниками. За сім років ми стали рідними. Бажаю їм на життєвих дорогах усього тільки хорошого, здійснення всіх мрій та сподівань. Я Вас дуже люблю, дорогі мої діти!!!

Ольга Зуб, класний керівник 11-А класу

Прощання з дитинством і перший крок у доросле життя. Нові надії й сподівання. Початок важливого етапу здобуття омріяної професії. Усвідомлення відповідальності за своє майбутнє й майбутнє української держави.

Тетяна Дуденок, класний керівник 11-Б класу

Святкова незабутня мить, коли учні 11 класів прощаються зі школою. 10 років вони щодня приходили сюди, щоб здобувати знання, повагу до себе. У кожного були як смішні історії, так і прикрі поразки, але вони знаходили в собі сили піднятися і йти вперед. І ось у цей день одинадцятикласники збираються на лінійці, щоб востаннє почути шкільний дзвінок.

Свєген Качан, випускник 11-Б класу, отаман “Козацької республіки”

Свято Останнього дзвоника — це радісне й трішечки сумне свято, іноді зі слізьми на очах, адже ми не хочемо покидати наш рідний дім, “дім знань”, де нас учили бути добрими та чесними людьми. Ми прощаємося зі школою та йдемо до нового дорослого життя. Кожен обирає свою стежку, якою він буде йти до своєї мрії та мети. Спогади про рідну школу залишаться в наших серцях!

Олександра Громова, учениця 11-Б класу

Шкільне дитинство й юність — справжнє диво, що з дзвоником у вічність відійшло. Н.Красоткіна